

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΚΑΡΦ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΕΛΙΝ

Ἐνα ἀνοίξιότιπο
πρωί-ἡ ἱστορία
αὐτὴ ἔγινε τὸ
Μάιο τοῦ 1748-
ἡ δεσποινίς Ἐλεονώρα
ντὲ Μοντανιάκ

δικαίκα, μεγαλειότερη κόρη τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Μοντανιάκ, ἰδιοκτήτου ἑνὸς μεγάλου πύργου στὸ χωριὸ Ζιμελ, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς Φρανσελίν, τῆς μικρῆς ἀδελφῆς τῆς, τὴν θρήκε, καθισμένη στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβάτιοῦ τῆς, νὰ κλαίη μὲ δυνατὰ ἀναφυλλήτα.

Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε λείψει ὅλη τὴν περασμένη μέρα ἀπὸ τὸν πύργο, προσκαλεσμένη σὲ μιὰς φίλης τῆς, σ' ἕνα γειτονικὸ χτήμα. Μόλις, λοιπόν, εἶδε τὴν ἀδελφὴ τῆς σὲ κείνη τὴν κατάσταση, κατὰλαθε ὅτι στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς θὰ συνέβη κάτι δυσάρεστο στὴν Φρανσελίν. Δὲν ἀνηύχισε ὁμως καὶ πολὺ, γιατί ἤξερε εἰς ἡ τρελλή καὶ ἀμυαλή Φρανσελίν, παιδοῦλα ἀκόμα δεκάξη χρόνων, ἀρχίζε τὰ κλάματα μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ.

Πλησίασε, λοιπόν, τὴν ἀδελφὴ τῆς, τῆς χάιδεψε τὸ ξανθὸ κεφάλι καὶ τὴν ρώτησε:

—Τί ἔχεις, Φρανσελίν, καὶ κλαίς ἔτσι ἀπαρηγόρητα;

—Τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνω, ἀποκρίθηκε ἡ Φρανσελίν, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε ὅτι μοῦ ἔθρκε ἕναν ἄνδρα;

—Αὐτὸ δὲν τὸ θάρκα καὶ τόσο τραγικὸ εἶπε ἡ Ἐλεονώρα, χαμογελῶντας πονηρὰ. Μὰ ποῦς εἶνε αὐτὸς ὁ τυχερὸς ποῦ θὰ σὲ πάρη γυναικα;

—Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαιν Μαξιάν, ποῦ ἔχει τὸν μεγάλο πύργο στὸ γειτονικὸ χωριὸ! ψιθύρισε ἡ ἀδελφὴ τῆς.

—Ὡ!... Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνονται σοβαρὰ!... Μὰ ὁ μαρκήσιος εἶνε γέρος παιδί, ὀδύοντα χρόνων!...

—Κί' ὁμως ὁ μπαμπᾶς ζήτησε νὰ μὲ καθυπαχίσω, λέγοντάς μου πὼς ὁ μέλλων σύζυγός μου εἶνε μονάχα ἔθδομητὰ ἔξη χρόνων... Καταλαθαίνεις τώρα γιατί κλαίω ἀπαρηγόρητα;

—Σὲ καταλαθαίνα καὶ σὲ δικαιολογῶ γιὰ τὰ κλάματά σου! ψιθύρισε λυπημένη ἡ Ἐλεονώρα.

—Τί νὰ τὸν κάνω ἔνα ἄντρα ἔθδομητὰ ἔξη χρόνων! φώναξε ἡ Φρανσελίν, μὲ ἀγανάκτηση τόσο γαριτωμένη, ὥστε ἡ ἀδελφὴ τῆς δὲν μπόρεσε νὰ μὲ χαμογελάσῃ. Εἶπα στὸν πατέρα, ὅτι δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ ἕνα κύριο ποῦ θὰ μπορούσε ἀξιόλογο νὰ εἶνε παππούς μου... Μὰ ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅτι ἔδωσε πειὰ τὸν λόγο του σὸ μαρκήσιο καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν πάρη πίσω! Καὶ ὅταν ἐγὼ ἀρχισα νὰ κλαίω, μὲ πληροφορήθηκε ὅτι ἂν ἀρνηθῶ νὰ πάρω τὸ μαρκήσιο, θὰ μὲ κλείσῃ σ' ἕνα μωσατήρι!...

—Αὐτὸ λέγεται τυραννία! φώναξε ἡ Ἐλεονώρα, τοῦμοντας ἀπὸ θυμὸ. Ἄς εἶνε, ἀδελφοῦς μου, πρόσθεσε σὲ λίγο, μαλακάνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς, εἰμαστε δυστυχισμένες, πολὺ δυστυχισμένες καὶ ἡ δύο...

—Τί θέλεις νὰ πῆς; τὴν ρώτησε ἡ ἐνδιαφέρον ἡ Φρανσελίν, λημονώνοντας ἀμέσως τὸν δικὸ τῆς πόνου. Μήπως καὶ σὺ;...

—Δὲν σοῦ εἶπα τίποτα μέχρι σήμερα, γιατί σὲ θεωροῦσα πολὺ μικρὴ... Τώρα ὁμως κατάλαθε ὅτι εἶσαι γυναικα καὶ ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω ἀφοθα... Ξέρεις καλὰ ὅτι ἀσθάνομαι κάποια συμπάθεια γιὰ τὸν κύριο ντὲ Λαντιλάκ...

—Ποιόν; Τὸ γιοῦ τοῦ γείτονα μας;...

—Ἄκριβῶς!

—Περιεργο, πὼς δὲν τὸ πρόσεα ὡς τώρα! ψιθύρισε ἀφελέ-

στατα ἡ Φρανσελίν. Καί, δὲν μοῦ λές, σ' ἀγαπᾶ καὶ κείνος;

—Πολὺ!

—Τότε γιατί εἶσαι δυστυχισμένη, ἀφοῦ ὁ κύριος ντὲ Λαντιλάκ εἶνε νέος καὶ ὠραίος;...

—Περίμενε ν' ἀκούσης τὴ συνέχεια... Ὁ κύριος ντὲ Λαντιλάκ μίλησε στοὺς γονεῖς του γιὰ μένα...

—Καὶ κείνοι, φυσικά, ἔδωσαν ἀμέσως τὴν συγκατάθεσί τους! τὴν δέικοψεν ἡ Φρανσελίν. Ποῦ θὰ θροῦν καλύτερη νύφη...

Ἡ Ἐλεονώρα ἀρχισε νὰ δειχῇ σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Μὴ μὲ διακόπτης σὲ κάθε φράσι μου, ἀμυαλο κορίτσι! εἶπε στὴν ἀδελφὴ τῆς. Ἀφροῦ μὲ νὰ τελειώσω... Ὁ γονεῖς του κυρίου ντὲ Λαντιλάκ δὲν μὲ θέλουν γιὰ νύφη τους!

—Τί ἔκανε λέει; φώναξε ἡ Φρανσελίν, σφιγγόντας ἀπειλητικὰ τὶς μικρὲς γροθιές τῆς.

—Μάλιστα! ψιθύρισε μελαγχολικά, ἡ Ἐλεονώρα. Ἀποκρίθηκα στὸ γιοῦ τους, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ πάρη γυναικα μὴ νέα, ἂν δὲν τοῦ δώσῃ προίκα τριάντα τουλάχιστον χιλιάδες λίρες... Ὁ πατέρας μας ὁμως ἔχει διαθέσει τριάντα χιλιάδες λίρες προίκα καὶ γιὰ τὶς δύο μας... Δηλαδή, μὰς πέφτουν στὴν καθεμιὰ ἀπὸ δεκαπέντε μονάχα χιλιάδες λίρες... Ἄρα, δὲν μοῦ μένει καμιά ἐλπίδα νὰ γίνω γυναικα τοῦ κυρίου ντὲ Λαντιλάκ, ἀφοῦ δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω τὶς τριάντα χιλιάδες ποῦ θέλουν οἱ γονεῖς του...

—Καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ ἴδιος;

—Εἶνε ἀπαρηγόρητος... Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι σέβεται πολὺ τὸν πατέρα του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παρακούσῃ... Καταλαθαίνεις τώρα γιατί εἶμαι καὶ γὼ δυστυχισμένη.

—Ναί, καταλαθαίνα! ψιθύρισε ἡ Φρανσελίν, σκύβοντας τὸ ξανθὸ κεφάλια τῆς, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς τὰ δάκρυα ποῦ ἀρχισαν καὶ πάλι νὰ κυλάνε στὰ μάγουλά τῆς...

Πέρασαν πέντε περίπου μέρες ἀπὸ τότε. Ἐνα μεσημέρι, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαιν Μαξιάν, τὸν ὁποῖο ὁ κύριος ντὲ Μοντανιάκ προώριζε γιὰ σύζυγο τῆς μικρότερης κόρης του, τῆς Φρανσελίν, καθότανε στὸ γραφεῖο του περιλυτός καὶ σκεπτικός. Συλλογιζότανε καὶ πάλι τὴ Φρανσελίν, μὲ τὴν ὁποία ἦταν τρελ-

λὰ ἐρωτευμένος ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ τὴν εἶδε σ' ἕνα πανηγύρι. Ἡ ἀλήθεια θέβαινα εἶνε ὅτι ὁ πατέρας τῆς μικρῆς εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσί του γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Μὰ ὅταν ὁ μαρκήσιος συναντήθηκε μὲ τὴν Φρανσελίν, πρὶν ἀπὸ δύο μέρες, στὴν ἐκκλησία, ἐκείνη τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάθῃ μὲ μιὰ ματιὰ τῆς ὅτι τῆς ἦταν τελείως ἀδιὰφορος... Καὶ ὁ μαρκήσιος ἀγωνίσθησε τώρα μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἴσως ἡ Φρανσελίν νὰ μὲ δεχότανε στὸ τέλος νὰ γίνῃ γυναικα του... Πρέπει νὰ ὀμολογήσωμὲ ὠστόσο, ὅτι ὁ κύριος ντὲ Σαιν Μαξιάν ἦταν λογικὸς ἄνθρωπος καὶ δικαιολογοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀρνησί τῆς Φρανσελίν. Ἡ ἀνθαμένη ἀνοιξί τῆς κοπέλλας αὐτῆς δὲν μπορούσε νὰ ταυριάζῃ μὲ τὴν θαρραλειωνιά τὴν γρηρατειῶν του. Ὡστόσο, ὁ μαρκήσιος ἐξακολοῦθοσε νὰ ἐπιθυμῇ τὸν γάμο του μὲ τὴν Φρανσελίν.

Ξαφνικά, μῆκε στὸ γραφεῖο ἕνας θαλαμηπόλος καὶ εἶπε στὸν πυργοδεσπότη:

—Ἡ δεσποινίς Φρανσελίν ντὲ Μοντανιάκ περιμένει τὸν κύριο μαρκήσιο στὸ σαλόνι...

—Εἶνε μόνη; ρώτησε μὲ λαχτήρα ὁ μαρκήσιος.

—Ὀλομόναχη, κύριε μαρκήσιε. Ὁ Σαιν Μαξιάν ἔτρεψε μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι στὸ σαλόνι...

—Τί εὐχάρια νέα ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε, ἀγαπητῆ

μου δεσποινίς; ρώτησε την Φρανσελίν, πιάνοντας και τα δύο παγωμένα-χέρια της.

Η Φρανσελίν δεν μπόρεσε στην αρχή να μιλήσει, τόσο μεγάλη ήταν η ταραχή της. Πήγε στον πάγκο του Σαιν Μαξάν μ' ένα όρισμένο σχέδιο, που τό κατέστρωσε την περασμένη νύχτα, μιά νύχτα που την πέρασε άγρυπνη στο κρεβάτι της. Μόλις, όμως, θρέθηκε μπρος στο μαρκήσιο, της κόπηκαν και τα γόνατα και ή όμιλία... Τέλος, άφοδ κοκκίνισε και χλωμίασε, πήρε την μεγάλη άπόφαση ν' άνοιξη τό στόμα της.

—Ο πατέρας μου, κύριε, τραυλίσαι.—μου είπε ότι θέλετε να.

Δέν άποτελείωσε τή φράση της.

—Ναί, είνε άλήθεια! άποκρίθηκε ο μαρκήσιος, καταλαβαίνοντας πού ήθελε να καταλήξει ή Φρανσελίν. Θέλησα, πράγματι, να ζεστάνω τά γεράματά μου με την παρουσία σας.. Η άλήθεια, όμως, είνε ότι τώρα πού σας θλέπω μπροστά μου, άντιλαμβάνομαι και μόνος μου πόσο τρελλό, πόσο χιμαρικό ήταν αυτό τ' όνειρό μου... Ξέρω τί ήρθατε να μου πείτε.—προσθεσε, ύστερ' άπό λιγότεμη σιωπή, χαμογελώντας μελαγχολικά. Μπορείτε να μείνετε ήσυχη, δεσποινίς. Θα λύσω τόν κύριο πατέρα σας άπό τό λόγο πού μου έδωσε να σας στεφανώσει μαζί μου... Θα ήταν έγκλημα να γίνω άφορμή να κλάψουν τά όρνια αυτά μάτια...

—Μά όχι, όχι! φώναξε, τρομαγμένη, ή Φρανσελίν. Δέν ήθελα να πώ αυτό. Ήρθα, άπειναντίς, να σας άνακοινώσω ότι δέχομαι να γίνω γυναίκα σας!...

—Δέχεστε να γίνετε γυναίκα μου; φώναξε κατάπληκτος ο μαρκήσιος, σαν να μη πίστευε στ' αυτία του.

—Μάλιστα... Θα γίνω ή πιστή και άφοσιωμένη σύζυγός σας.. μ' ένα όρο όμως!

—Ω! να μη σας μένη ή παραμικρή άμφιβολία, ότι θα τόν δεχτώ άμέσως, όποιος και άν είνε αυτός ο όρος.

—Θά σας παντρευτώ, εάν με θέλετε...χαρίς προίκα!

—Αυτό μονάχα έχετε να μου ζητήσετε;...

—Αυτό μονάχα... Διηλαδή θα πάρετε την προίκα μου άπό τόν πατέρα μου, αλλά θα μου τις δώσετε άμέσως τις δεκαπέντε αυτές χιλιάδες λίρες για να γίνω γυναίκα τού γέρου μαρκησιού, όχι για κανένα άλλο λόγο, μιά για να προσθήσει την προίκα της.—την όποία είχε τό δικαίωμα να διαθέσει όπως ήθελε αυτή.—στο μερίδιο της άδελφής της και για να μπορέσει έτσι ή

'Ελεονώρα να δώσει τις τριάντα χιλιάδες λίρες και να παντρευτεί τόν άναπημένο της!

—'Ενα φιλή στο μέτωπο έπεσφοράγει τή συμφωνία.

Και ύστερα άπό λίγο καιρό, γινότουσαν, την ίδια μέρα οι γάμοι της Φρανσελίν ντε Μοντανιάν με τόν μαρκήσιο ντε Σαιν Μαξάν—και τής 'Ελεονώρας ντε Μοντανιάν με τόν κύριο ντε Λαντιλάκ...

Ο άναγνώστης θα κατάλαθε βέβαια, ότι ή τρελλή και άμαυλή Φρανσελίν δέχτηκε να γίνω γυναίκα τού γέρου μαρκησιού, όχι για κανένα άλλο λόγο, μιά για να προσθήσει την προίκα της.—την όποία είχε τό δικαίωμα να διαθέσει όπως ήθελε αυτή.—στο μερίδιο της άδελφής της και για να μπορέσει έτσι ή 'Ελεονώρα να δώσει τις τριάντα χιλιάδες λίρες και να παντρευτεί τόν άναπημένο της!

Η 'Ελεονώρα δέχτηκε τή θυσία της μικρής άδελφής της με δακρυσμένα μάτια...

... Τώρα, για να ίκανοποιήσουμε τις εδαισίητες άντιλήψεις μας, πού θα συγκληθήκαν, χωρίς άμφιβολία, με την άυτοθυσία της Φρανσελίν, τις πληροφορούμε, ότι ο μαρκήσιος ντε Σαιν Μαξάν έζησε ευτυχισμένος κοντά τή νεαρά σύζυγό του τόν...ένα και μοναδικό χρόνο πού τού ήταν ακόμα γοαστό να ζήσει!... Και ύστερ' άπό λίγο καιρό, ή Φρανσελίν ξαναπαντρεύοτανε μ' ένα νόστιμο παλληκάρι, πού τ' άντίπαρνε μ' όλη της την καρδιά!...
JEAN MAUKLERE

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

Λένε ότι οι Γαλαξειδιώτες ναυτικοί είνε οι μεγαλύτεροι ψευτες τού κόσμου.

'Ακούστε λοιπόν την διήγησι ενός γεροθαλασσόδουκου Γαλαξειδιώτη και κρίνετε:

«Βγήκα με την θάρκα έξω στην παραλία. Η θάλασσα ήταν τόσο καλή, πού μόρθε ή όρεξι να πέσω να κολυμπήσω. Έβγαλα λοιπόν τά ρούχα μου και προχώρησα μέσα στή θάλασσα.

Άξαφνα, κατάλαθα πώς πάτησα μία ρουφήχτρα.

»Όταν λοιπόν κατάλαθα τί έπαθα, μ' έπιασε κρύος φόβος. Όλο μου τό σωμα πάγωσε, ή μασέλλες μου χτυπιόντουσαν ή μιά με την άλλη και σε κάθε τρίξιμο τών δοντιών μου, ένοιωθα να θυθίζωμαι περισσότερο μέσα στον κρύο φόβο μου...

»Άξαφνα κατάλαθα πώς δέν θούλιαζα πειά. Τί γίνηκε, λέτε: Είνε αδύνατο να φαντασθώ ιούδς άνθρωπού! Η παγωνιά τού κορμιού μου είχε...παγώσει όλο τό νερό της ρουφήχτρας!... Έτσι μπόρεσα να σταθώ στα πόδια μου και να σωθώ!...»

Άσφαλώς, ούτε ο Μιγκάουεν δέν είνε ποτέ τέτοια τερατολογία.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΒΥΣΗ

Μια αύγη καθώς εξύπνησε με στήθεια δλανοιγμένα
Και με τά ξέμπλεγα μαλλιά, στίς πλάτες της χυμένα,
Ήρθ' εκεί πέρα να λουστή στής λαγκαδιάς τή θύση.
Μά πριν να πλέξη τά μαλλιά και πριν τα στήθη κούση.
Έκοψε άπό μιά άγράφμηλη χιονόσθα κλωνάρι
Και τό πλέξε στα δλόξανθα μαλλιάκια της με χάρη.
Και τό νεράκι πάτρεχεν εκεί μέσα στα σίκνα
Έχάιθευε τά πόδια της λευκότερ' άπ' τά κρινά
Και τ' άγεράκι ανάλαφρα φιλούσε τά μαλλιά της
Κι' ο ήλιος ροδοχρύσωνε τά μαρμαρόσθητά της,
Και γύρω δλόγυρα ή μυρτίες με ζήλεια τή θωροούσαν
Κι' έρωτευμένα τά πουλιά της γλυκοτραγουδούσαν.
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Άν ό,τι έσπερνε κανείς εφύτρωνε, στοχάσου,
Θά έσπερνα στον κήπο σου ένα κοιλό όλάτι
Νά νοστιμίουν ός κι' αυτά τά κρύα χωράτια σου,
Πού σαν σου πώ τρελλάινομαι, στ' μου γυρνάς τήν πλάτη!
ΚΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΟΣ (Ράμπιας)

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Σάν τά πουλιά πού πτέρωσαν πετούνε ένα-ένα
Τά όνειρα τής νεότης μου τά μοσχοναθρεμένα,
Τού κάκου άπλώνω με στοργή την όρφατη άγκαλιά μου,
Τώρα πού τά μεγάλωσα, πετούνε μακριά μου,
ΑΛΕΞ. ΜΑΡΑ.ΙΤΙΔΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ

Τά δλόξανθα μαλλιά σου, στό χρυσάφι βουτημένα,
Πούν' στους ώμους σου, χρυσό μου, πλούσια, ζέπλενα
(ριγμένα,
Και τά θεϊκά σου χείλια, φύλλα ρόδου μυροδάτου,
Πού ο έρωτας σε δαύτα έχει γράψει τ' όνομά του,
Σάν τά γλυκοκαμαρώνω, χείλια και μαλλιά ζευγάρι,
Ένα πόθο τρέφω μόνο, ένα σου ζητώ για χάρη:
Άχ, χρυσό μου, να με πιήξης με τ' δλόξανθα μαλλιά σου.
Και ξανά να μ' άναστήσης με τά δροσερά φίλια σου.
Δ. ΤΑΓΚΕΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΝΟΣ — ΘΑΝΑΤΟΣ

Τόσες φορές, μελαγχρονή, σε θλέπω στ' όνειρό μου,
Όπου άν είνε άδελφος ο ύπνος τού θανάτου,
Ήθελα κι' έμένανε τ' άπλωνα τά φερά τού,
Γιατί... γιατί παντοεινά θα σ' είχα τόν πλευρό μου.
Δ. ΚΟΚΚΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σάν ήρθ' ή ώρα ή ύστερη κ' είν' ή ζωή μου λίγη,
Πριν σφαλισθόν τά χείλη μου, πριν ή ψυχή μου φύγει
Και πάει εκεί πού θα κριθέ άπ' τόν κριτή τού κόσμου,
Στά λόγια αυτά πούθά σου πώ γενουό πνευματικός μου:
Όσοι μου κάνανε κακό κι' όσους μισούσα ός τώρα
Όλους αυτούς τούς συχωρνά στην ύστερη μου ώρα.
Μόνον σ' έσε τήν άπνη, πούχα άναπήσει τόσο,
Μόνον σ' έσε συχωρείσι ποτέ δέν θέ να δώσω.
Γ. ΦΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΙΣΟΣ

Στην άγκαλιά μου γέρνοντας τ' δλόχρυσο κεφάλι,
Τά γαλανά τά μάτια της χαμήλωσε με μιά,
—Άφού τόν κόσμο έμίσησε, μώλεγε άγάλι-άγάλι,
Πώς θα πιστέψω ή δύστυχη πώς μ' άγαπάς πιστά;
—Όταν σε κλειδώ, τής έλεγα, στή φλογερή άγκαλιά μου,
Τά θάσάνα μου, κόρη μου, για λίγο λημονώ
Φλόγα, μαυρίλα κρύφτουσε τά μαύρα σωθικά μου,
Έμίσησα κ' έμίσησα, γιατί πολύ άγαπάί.
ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΦΩΤΙΑ — ΔΡΟΣΙΑ

Τά δάκρυά μου τρέχουνε βροχή,
Και μέσα θράς' ή δόλια μου ψυχή
Άν έβρεχε ο Θεός με τέτοιο δάκρυ
Θά έκαίγη τή γη άπ' άκρη σ' άκρη.
Κι' όμως, ενώ τά δάκρυά μου τρέχουν
Έπάνω στα χρυσά της τά μαλλιά,
Όσαν δροσιά της άνοιξης την βρέχουν,
Κι' αυτή άνθίζει σαν τριανταφυλλιά.
Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ